

SPOLEČNOU
CESTOU

Prosinec 2022

PF 2023

Rád bych Vám popřál do nového roku radost orámovanou vděčností.

Apoštol Pavel kdysi křesťanům v Galácii napsal,
že jsou děti Boží a dědicové zaslíbení.

Děti se umějí radovat z maličkostí,
proto jsou pro nás dospělé tak fascinující.

Zvyknout si děkovat za to, co máme, je cesta k duchovnímu blahobytu.
Zlodějem radosti jsou naše strachy a obavy.

Do banky ve Švýcarsku přijde muž a u přepážky šeptá:

„Chtěl bych si u vás uložit sedm milionů dolarů, které jsem zdědil.“

Pracovník banky se na něj soucitně podívá a říká:

„Ale pane, můžete mluvit nahlas. Tady se za chudobu nikdo nestydí.“

Nestydíme se v novém roce za Boží dědictví,
které se v tomto světě může jevit jako chudoba,
ale ve skutečnosti je devizou,
která z nás dělá lidi svobodné, a nikoliv otroky.

+ Pavel Konzbul

Pavel Konzbul
biskup brněnský

Milí farníci,

dostává se vám zase po roce do rukou farní zpravodaj, který nabízí ohlédnutí se za minulým rokem 2022. V jednom z prvních kázání tohoto roku jsem řekl, že ty tři dvojky v letopočtu nám mohou obrazně připomínat lidi na kolenou. Myslel jsem na duchovní rozměr lidí klečících před Bohem s nadějí v konec pandemie a lidskou vděčnost, ale nakonec se ukázalo, že to také mohlo symbolizovat ještě větší porobu lidí, kteří se vlivem ne už tak pandemie, ale spíše kvůli válečným okolnostem a politickým rozhodnutím dostali na kolena. Věříme, že jistě i díky našim modlitbám a modlitbám všech lidí dobré vůle, se pandemie covid-19 stala běžným onemocněním podobně jako chřipka či jiná respirační onemocnění. S vírou vzpomínáme na všechny ty, kdo této nemoci podlehli.

Bohužel jsme byli kvůli geopolitické situaci vrženi z jedné krize do druhé. V únoru začala válka na Ukrajině. Bombardování, vyhnanství, utrpení. K tomu všemu velké zdražování a možné existenční problémy některých rodin či jednotlivců. Určitě nemálo lidí napadá: „Kde je v tom všem přítomen Bůh?“

Možná nám pomůže jeden přírůstek. Rodiče někdy vidí své děti, že jsou na špatné cestě. Scházejí se s problematickými lidmi, podvádějí, pijí alkohol přes rozumnou míru, či užívají drogy, nebo zakládají rodiny s nestálými partnery atd. Co může rodič dělat? Může radit a varovat, nezlomí však svobodu svého dítěte. Je to jeho život, jak často říkáme. Tak i Pán Bůh jedná. Varuje nás, radí, doporučuje, co dělat. Když to ale lidé neslyší, nezlomí jejich svobodu, kterou jim daroval. Je však jistě smutný, lidsky řečeno, smutný jako skutečný otec či matka, když vidí své děti na špatné cestě. Bůh chce vždy naše dobro.

Bůh Otec činí ještě víc, než my jsme schopni. Posílá svého Syna, aby nás od zla zachránil. Volí cestu tichou, chudou a pokornou. Bůh se rodí v Betlémě, je položen do jeslí na seno. Ten Bůh, který přináší záchranu všem lidem, kteří o ni stojí. Ať nás ve všech těžkostech jeho blízkost potěší a naplní pokojem.

Ať prožíváme nejen tento vánoční čas v Boží blízkosti, kterou však určujeme my. Kéž dokážeme překlenout i jako komunita všechny nepříznivé okolnosti, vždyť pokud jsme spolu, máme se o koho opřít nebo můžeme druhého podepřít. Současná situace nás vede k materiální újmě, ale může nás vest k duchovnímu růstu a prosperitě jak jednotlivce, tak i společenství, tedy farnosti. Letos nám asi o trojnásobek podraží plyn, kterým vytápíme kostel. Když vezmeme, že jsme od 26. 6. 2021 do 21. 6. 2022 protopili za 32 403,64 Kč, musíme v nastávajícím roce počítat asi se 100 000,- Kč. U elektřiny zatím tarif zůstává do roku 2024. A i přesto vás zvu, abychom i nadále sbírali peníze na nový zvon, který pořídíme, až bude částka celá, nyní si nemůžeme dovolit se zadlužovat. Také nás letos čeká nezbytná investice při opravě chodníku od silnice k náměstí pod ořechy, který je ve špatném stavu.

V ohlednutí za uplynulým rokem vyzdvihují především účast mnohých z vás na synodních skupinách v naší farnosti, z nichž vzešlo mnoho dobrého, jako například modlitby maminek, modlitby prarodičů, setkávání mladých, setkávání se při kavárně a nyní uskutečnění výborného nápadu otevření kostela pro veřejnost v době Adventu a Vánoc. Za všechny aktivity, které se uskutečnily, moc děkuji a těším se na další.

Požehnaný rok 2023 přeje a vyprošuje otec Tomáš

Tentokrát jsme položili několik otázek P. Josefovi Novotnému, spirituálovi Teologického konviktu Olomouc. Mimo jiné proto, že ho mnozí z naší farnosti znají osobně, ale také proto, že nás brzy navštíví.

Otče Josefe, v lednu nás v rámci adoračního dne jistě povzbudíte k adoraci. Jakou máte zkušenost s věřícími? Myslíte si, že správně rozumíme tomu, co je to vlastně adorace?

Obávám se, že většina věřících si s adorací neví moc rady. Mnohdy jim není jasné, co by při adoraci vlastně měli dělat, jak by ten čas měli strávit, co se od nich očekává. A přitom není třeba v tom hledat nějaké složitosti. Důležité je být tam s Pánem, buď se na něj jen tak v tichosti dívat a nebo s ním mluvit o tom, co zrovna prožívám.

Jaká byla vaše cesta k pokladu adorace?

Myslím, že pro mě bylo velmi důležité období, kdy jsem jezdil pravidelně několikrát do roka na víkend do kláštera bosých karmelitánů ve Slaném, kde jsem byl společně s ostatními hodinu ráno a hodinu večer v tichu před svatostánkem. Ze začátku se mi to zdálo příšerně dlouhé, ale postupně jsem si zvykl a vnímal jsem, jak je to pro mě důležité.

Máte v současné době, v konviktu, větší prostor pro adoraci ?

Ano, to je jedna z velkých výhod mé současné pozice spirituála, že je zde více času na modlitbu. Brzy po mém příchodu do Olomouce jsem vnímal, že mi Bůh říká, že mám působení v Teologickém konviktu považovat za Boží dar, právě kvůli většímu časovému prostoru na modlitbu a prohloubení duchovního života. (Ale důležité je, abych tento dar nenechal ležet ladem a co nejvíce ho využil).

Setkáváte se aktuálně s kandidáty kněžství. Jak vnímáte otázku rozlišování povolání? Co byste v tomto ohledu poradil mladým?

Myslím, že pro každého mladého člověka je velmi důležité se modlit za to, aby našel svoje místo v životě, protože když ho najde (a bude ho správně žít), tak bude šťastný a spokojený. Anebo ať se modlí za správný výběr životního partnera.

A jak to bylo u Vás? Víme, že jste před nástupem do semináře vystudoval Matematicko-fyzikální fakultu Karlovy Univerzity a pracoval v bance jako specialista řízení tržních rizik.

Já jsem se během dospívání modlil za to, abych si našel dobrou manželku, která by se mnou byla šťastná. No a Pán si použil tyto mé modlitby trochu jinak, než jsem čekal, a udělal ze mě kněze - a já jsem v tom šťastný.

Já jsem vždy toužil po tom najít si manželku a založit rodinu. Knězem jsem nikdy být nechtěl, i kvůli tomu, že jsem si myslel, že na to nemám vhodné předpoklady. No a pak to přišlo ráz na ráz: když mi bylo 26 let, šel jsem jednou po ulici a pochopil jsem, že mám být knězem. A od té doby jsem toho nikdy nelitoval.

Většinou při vstupu do povolání máme nějaké představy, ideály. Nakolik Vaše někdejší ideály odpovídají současné realitě?

Já jsem nikdy neměl „spasitelský komplex“, ale spíše jsem chtěl lidem pomáhat, rozdávat jim radost a přibližovat je Bohu. A to se nezměnilo.

Prožil jste už během svého kněžského života nějakou krizi, kdy jste třeba o své povolání musel bojovat?

Od té doby, co jsem před 19 lety řekl Bohu své ano, jsem nikdy žádnou krizi ohledně povolání neměl. Jsem mu za to vděčný a zároveň vím, že se to může velmi rychle změnit.

Co je pro Vás na kněžské službě nejtěžší?

Aby se pro něho nestalo jeho poslání jen prací či rutinou, aby odolal nebezpečím workoholismu nebo naopak zlenivění.

Co je pro Vás ve Vaší službě, kromě Boha samotného, největší oporou? Mše svatá, breviář, ...?

Pro mě jsou nejdůležitější tiché chvíle strávené v kapli, kdy mohu s Bohem probírat to, čím právě žiji. A pak také vztahy s těmi, které mám kolem sebe.

Myslíte si, že Vám svěřeni bohoslovci vnímají správně roli kněze v církvi, ve farnosti, ve společnosti?

Já mám na starosti ty, kteří jsou teprve na začátku cesty ke kněžství. Mnozí znají třeba jen svoji farnost nebo jednu, dvě další, takže jejich představy jsou tím zákonitě ovlivněné.

Právě Teologický konvikt má sloužit mj. i k tomu, aby se jejich představy o kněžství postupně očišťovaly, aby dokázali stále hlouběji chápat, co je smyslem a posláním kněžství.

Tak, jak míváme falešné představy o Bohu, máme možná falešné představy o knězi. Setkáváte se s nějakými falešnými představy o kněžství?

Myslím, že každý z nás (včetně kněží i včetně mě) máme o kněžství mnohé falešné představy.

Třeba tu, že kněz by měl všechno umět a zvládat, že by měl umět pracovat se všemi věkovými kategoriemi, že by se neměl nikdy naštvat... U faráře bývá představa, že on by měl zařídit všechno potřebné (anebo naopak, že by se neměl do ničeho plést) ...

Jakou základní otázku by si podle Vás, jako kněze, měli lidé v současné době pokládat?

V čem je smysl života? Pro co nebo pro koho doopravdy žiji? Kam můj život směřuje?

Jak Vy vnímáte současnou dobu?

Já si myslím, že v mnoha ohledech žijeme v nejlepší době, jaká zatím kdy byla. A já osobně jsem moc rád, že žiji právě v této době a právě v naší zemi. Ano, v něčem to může být složitější než dříve, mnohé věci nejsou idelání, ale to nebudou nikdy, a jsem přesvědčen, že dříve bylo po mnoha stránkách mnohem hůř.

Často slyšíme, jak doba nepřeje Církvi, víře, křesťanství, ale myslíte si, že je to skutečně tak zlé?

Úplně si to nemyslím. Obávám se, že spíše převládá lhostejnost vůči Bohu a křesťanství, a to je svým způsobem horší než to, že je někdo proti církvi. Svátý Pavel také bojoval proti křesťanům a to velmi horlivě a pak ho Bůh obrátil. Kdyby byl lhostejný, možná by to tak nedopadlo. Příznačná jsou slova ze Zjevení: „*Nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný a ani studený ani horký, vyplivnu tě ze svých úst.*“ (Zj 3, 15-16)

Jakou otázku si v současnosti pokládáte Vy?

Jak mám správně žít, tam kde právě jsem? Co ode mě Bůh očekává?

A v čem spatřujete v současné době, která je v mnoha ohledech obtížná, pro lidi největší nebezpečí?

Asi v tom, že mnohdy žijeme příliš individualisticky, že se na vše díváme jen svojí optikou. Dále že se až moc necháváme ovlivňovat obavami z budoucnosti, že se necháváme příliš zavalit (pozenskými) starostmi, že se mnohdy honíme za něčím, co nemá cenu a co nám stejně štěstí nepřinese. A málo důvěřujeme Bohu, že on to má všechno ve svých rukou.

Důležitý je také odpočinek. Můžete nám prozradit, jak relaxujete vy?

Příznám se, že pro mě je velmi důležitý pravidelný a dostatečný spánek, takže se snažím spát každý den 8 hodin. Kromě toho relaxuji četbou nebo procházkami.

Co Vám v poslední době udělalo největší radost?

Radost mi dělají obzvláště setkání s druhými. Také když někomu vykouzlím na tváři radostný úsměv. A velkou radost mi třeba udělala včerejší mše svatá, i když to byla obyčejná všednodenní mše.

Díky za rozhovor. Ať Bůh pokračuje v dobrém díle, které ve Vás započal.

Rozhovor připravil Josef Kánský

Synodální proces v naší farnosti

Synodální proces probíhal i v naší farnosti v duchu synodality - to znamená naslouchání. Každé setkání synodálních skupinek mělo tři hlavní prvky: 1. naslouchání Bohu v modlitbě, 2. naslouchání sobě navzájem při sdílení na dané téma a 3. společný konkrétní výstup.

Skupinka a její vedoucí	Hlavní téma	Výstup, praktický nástroj, prostor pro službu
Mladí teens F. Palinková	Společenství, Společná cesta	Hledat nástroje a prostor, kde mohou klást různé otázky, diskutovat, zažít společenství, hledat prostor pro osobní setkání s živým Bohem Hledat nástroje pro přechod mezi dětskou vírou k víře osobní
Středoškoláci J. Nechuta ml.	Společenství Společná cesta	Hledat nástroje pro posilování vzájemných vztahů Hledat nástroje pro přechod mezi dětskou vírou k víře osobní
20+ K. Adamcová	Společné slavení Komunikace a dialog ve farnosti	Hledat prostředky a cesty jak udělat čáru za letitými rodovými či jinými spory a křivdami „Otvírák“ Nebát se aktuálních nástrojů v liturgii - např. přímluvy na aktuální téma
30+ - mladé rodiny J. Adamcová	Společenství Evangelizace nenásilnými prostředky	Modlitba maminek Nedělní katecheze pro malé děti Důraz na otevřenost pro nově příchozí do farnosti, jejich přijetí a zapojení do našeho společenství
40+ J. Kánský	Dialog, komunikace, otevřenost farnosti, Spoluúčast na životě farnosti	Farní kavárna - prostor a čas pro vzájemné sdílení mezi farníky i s panem farářem Rozvíjet kontakty s jinými farnostmi, dobrá prezentace
60+ I. Novotná	Společenství, předávání víry dětem	Modlitba za děti v rodinách (vnoučata, neteře, synovce ...)
Hudba E. Kánská	Společné slavení	Výstup - snaha dále dobře fungovat v jednotlivých hudebních tělesech i v dialozích mezi nimi.
Katechetky a ženy zapojené do různých služeb J. Trmačová	Evangelizace, otevřenost	Společné poutě, prostor pro nově příchozí, společné tvoření (adventní věnce ...), misijní akce

Ze skupinek vzešel zástupce, který se stal členem Týmu farní podpory. Úloha této skupiny je podpora života farnosti, sdílení podnětů pro pastorační a společné slavení liturgie. Zástupci mohou rovněž případně sloužit jako prostředníci pro tlumočení vašich nápadů.

Zde přinášíme několik konkrétních svědectví o plodech synodality a chceme vás povzbudit, má-li kdo nějaký nápad, kde a jakým způsobem obohatit společnou cestu našeho farního společenství, nenechte si to pro sebe.

Markéta Kánská

Nedělní katecheze

Každou neděli se při mši svaté s dětmi scházíme v sakristii, abychom si povídali o evangeliu. Začínáme po druhém čtení a na obětní průvod už jsme zpátky. Jsou s námi malé i větší děti, které ještě nebyly u prvního svatého přijímání. Pomocí krásně ilustrovaných flanelových figurek si na tabuli zahrajeme příběh dané neděle, povíme si, co to znamená pro náš život, a potom vybarvujeme omalovánky nebo luštíme rébusy a jiné luštěnky k tématu. Někdy zbyde čas i na písničku.

Cílem není zabavit děti při mši svaté, ale naplňovat Ježíšova slova „Děti, pojďte ke mně!“ Tak aby mohly děti přicházet do kostela a porozumět tomu, o čem se tam mluví a co se tam vlastně děje.

Kristýna Novotná

Synodální skupinka 60+

V lednu letošního roku se nás několik sešlo ke stanovení konkrétní činnosti, připomínek a problémů, které vidí synodální skupinka 60+, jejíž „moderátorem“ byla Iva Novotná. Kromě všeobecných připomínek, které tíží skoro každého farníka, vzešel z diskuze záměr setkávat se při společné modlitbě za rodiny, zvláště za vnoučata. Určeno bylo každé druhé úterý v měsíci. První modlitební setkání babiček, dědečků a tetiček proběhlo hned 8. února. Na setkáních se nejdříve pomodlíme růženec, pak přidáme většinou nějakou mariánskou píseň, třeba ze „Zpěvníku zapomenutých radostí“. Naučili jsme se poprosit ostatní o modlitbu na úmysl, který nás zrovna tíží, tedy nejen za ta vnoučata. A protože se každému nehodí druhé úterý v měsíci, scházíme se od léta i čtvrté úterý v měsíci. Je potěšitelné, že se k babičkám přidá pokaždé alespoň jeden dědeček.

Marie Šafaříková

Modlitby matek - odevzdání a důvěra

Modlitby matek byly založeny v roce 1995 v Anglii. V této době dvě babičky, Veronica a její švagrová Sandra, pocítily, že je Pán vede k tomu, aby se zvláštním způsobem modlily za své děti. Modlí se v malých skupinkách. Na vytvoření skupinky stačí dvě matky, nejvyšší počet je osm. Setkáváme se jednou týdně ve čtvrtek na faře, v zimním čase v 17 hodin. Při našich setkáních používáme modlitební brožurky. Žádáme Ducha svatého, aby nás vedl. Modlíme se za ochranu před vším zlem a prosíme o odpuštění. Chválíme Boha písněmi, prosíme za sjednocení, čteme z Písma svatého, děkujeme Bohu za dar mateřství. Nakonec vkládáme jména našich dětí do košíčku k patě kříže a svěťujeme je do Ježíšovy péče.

Pilíře spirituality Modliteb matek jsou odevzdání a důvěra. Modlíme se za milost, abychom stále více rozuměly Boží vůli jak pro náš vlastní život, tak i pro životy našich dětí. Protože Bůh má pro každého z nás úžasný plán. Skrze tyto modlitby zažíváme hluboký klid a požehnání, protože se osobně setkáváme s Bohem, který má moc věci změnit.

Modlitby matek se rozšířily do více než 120 zemí světa a zaznamenaly mnohá nádherná vyslyšení modliteb. Rády přivítáme maminky, které mají touhu se tímto způsobem modlit za své rodiny.

Jana Horáčková

Adventní neděle trochu jinak...

Rozžaté svíčky, chorálová hudba, potemnělý kostel, osvětlený oltář - to byla atmosféra nedělních podvečerů letošního adventu v kostele sv. Vavřince.

Myšlenkou bylo pozvání pro ty, kteří cítili potřebu trávit adventní čas trochu jinak a jinde než obvykle. A také hlavně pro děti! Pro ně byl nachystán drobný úkol, při jehož plnění se podílely na vytváření vánočního příběhu.

Tento nápad, jak pozvat širokou veřejnost do prostor kostela, vznikl v trpínském kostele, kde ho děvčata realizují už druhý rok.

V Olešnici toto pozvání ještě podpořily vánoční trhy a rozžihání stromku na první adventní neděli, takže v tento den byla návštěvnost kostela opravdu velká.

Další adventní neděle byl kostel navštěvován sice méně, ale počet lidí nás mile překvapoval. Lidé přicházeli, zapalovali svíčky, někteří setrvali v lavicích v tichém rozjímání delší čas, jiní odešli brzy. Vše svobodně, v tichosti, ale s vnitřní radostí.

Věřím, že to byla milá a upřímná nabídka a stejně mile a upřímně byla přijata. Děkujeme za podporu!

Jarka T.

Živý růženec

Tento způsob modlitby sv. růžence vznikl ve Francii z podnětu Pauline Marie Jaricot, která působila na začátku 19. století mezi dělnicemi v městečku Saint-Vallier. Snažila se, aby se tyto těžce pracující ženy modlily denně alespoň jeden desátek a živým růžencem vytvářely křesťanské modlitební společenství. Od roku 1831 se živý růženec začal šířit po celém světě. Živý růženec se modlí dvacet osob tak, že každá z nich se denně pomodlí desátek, který jí byl určen (většinou na dobu jednoho měsíce). Tato dvacetičlenná skupina se podílí na rozjímání všech tajemství radostného, bolestného, slavného růžence i růžence světla.

V Olešnici se „Živý růženec“ modlil od nepaměti. První záznam, který byl zjištěn v pořádku služeb Božích, je z neděle po Nanebevstoupení Páně 1.6.1930, kdy bylo hlášeno: „Dnes po službách Božích se budou měnit cedulky růžencové.“ Dnešní společenství živého růžence začalo pět žen někdy před rokem 2000. Po roce 2000 zájemců přibývalo, v roce 2004 měl 60 členů a od roku 2005 se pravidelně modlí 80 farníků na úmysly Svatého otce a za misie. Růžencové obrázky se nemění, každý ze skupiny modlících se dostane rozepsané desátky na jednotlivé měsíce celého roku. Protože jsme lidé smrtelní, složení skupiny se téměř každoročně obměňuje. Pokud se někdo chce připojit k modlitbě živého růžence, rádi jej přijmeme.

Pro ty, co váhají: modlitba jednoho desátku trvá zhruba 5 minut, o chvíli déle se modlíme desátek poslední, ke kterému přidáváme modlitbu Zdravas, Královno. Ještě trochu více času zabere desátek první, který začínáme modlitbou Věřím v Boha s „Otčenášem“ a třemi „Zdravasy“. Ale kolikrát za den strávíme 5 minut zbytečnostmi?

Marie Šafaříková

Olefata 2022

Tábor je nedílnou součástí mého života. Je to místo, kde můžu poznat nové lidi, odříznout se od civilizace, zkusit nové věci a mít den nabitý aktivitami a hrami, které mě baví. Nejsem žádný začátečník. Na tábory jezdím už 13 let, a proto se mohu považovat za takového táborového „veterána“. Mám jich spoustu za sebou, a tak už vím, že všechny tábory mají většinu společného v programu, typu her nebo tábořiště. Když jsem jela poprvé na Olefatu, naivně jsem si myslela, že už mě nic nepřekvapí.

Celková atmosféra tábora je neuvěřitelná. I když nikoho neznáte, od všech cítíte přívětivost. V týmech se rychle spřátelíte a druhý den máte pocit, že všechny znáte celý život. Zaskočilo mě, že se vedoucí nepovyšují nad děti. Mají k dětem blízko, hrají s nimi hry, tráví volný čas a jednájí férově. Líbí se mi nejen program her, ale i duchovno, které se dětem předává. Všichni jedou naplno od začátku až do konce a díky společné snaze je tábor nezapomenutelným zážitkem.

Letošní tábor nezklamal. Přijelo nás tolik, že jsme naplnili kapacitu tábora. Kuchyně byla výborná. Téma se jmenovalo „Mafie“. Díky zpracovanému

příběhu a nabitému programu táborníci zapojili nejen svaly, ale i mysl. Každý den ze sebe dostávali maximum. Večer mohli dělat, co chtěli. Hrát vybíjenou, stolní hry nebo dělat jiné aktivity. Odvážlivci (a bylo jich hodně) si mohli zahrát novinku s názvem „Flusačka“. Při této hře nikomu nechcete být na dostřel, jinak schytáte nejednu ránu hráškem nebo fazolí. Pro děti to byla napínavá hra plná adrenalinu. Tábor jsme zakončili tradičním táborákem a další den se vydaly děti na cestu domů plné vzpomínek a zážitků, o které se doma chtějí podělit.

Žádný tábor, na kterém jsem byla, mě takto neuchvátil. Už jsem na něm po čtvrté a stále mě nepřestal překvapovat. Je to deset dní prožitých naplno se super lidmi. Vždy odjíždím se slzou v oku a každý rok se těším, až všechny zase uvidím. Doufám, že máte Olefatu rádi stejně jako já.

Jana Bradáčová

Pout' Slovensko

Letošní farní pout' byla kvůli volbám do zastupitelstev obcí místo tradičních tří dní jen dvoudenní. V sobotu 24. září byla naší první zastávkou Turzovka - hora Živčáková. Pro ty, co neznají: lesníku Matúši Lašutovi se na hoře v roce 1958 v době od června do srpna několikrát zjevila Panna Maria. Na hoře se také zázračně objevily prameny vody. Brzy se na místo zjevení začaly pořádat poutě věřících, i když byl poutníkům přístup na horu všelijak ztrpčován a znemožňován. Po roce 1989 se mohly pouti uskutečňovat bez obav ze šikany. Na hoře byla nejdříve vybudována kaple Panny Marie Královny pokoje, posvěcena v říjnu roku 1993, a v roce 2015 byl nedaleko od kaple posvěcen nový kostel Panny Marie Matky Církve. Hlavní oltář tvoří krásná mozaika Marko Ivana Rupnika. Vedle kostela se staví exercičně-pastorační dům Marta. Správu kostela zajišťují Misionáři Nejsvětějších srdcí Pána Ježíše a Panny Marie. My jsme k přístupu ke kostelu museli využít kyvadlovou dopravu malými autobusy z obce Korňa, velké autobusy na horu vyjet nemohou. Stihli jsme si načerpat vodu, pomodlit se v kapli a být v kostele na mši svaté, která začala v 11 hodin. Hlavním celebrantem byl misionář z Indie. Po skončení mše svaté a prohlídce kaple sv. Josefa, která je součástí kostela, jsme někteří vystoupali na kostelní věž a mohli za slunečného počasí obdivovat krásný výhled na beskydskou přírodu. Na zpáteční cestě jsme se ještě krátce zastavili v kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Kornu a využili přítomnosti novokněze, kterého pan farář poprosil o udělení novokněžského požehnání.

Další zastávkou bylo nejmladší poutní místo na Slovensku: areál Božího milosrdenství na hoře Butkov. Podnět pro vznik tohoto poutního místa dal známý maltský františkán a exorcista Elias Vela v roce 2012, když se s účastníky sympozia v Trenčíně vydal přes kamenolom na horu Butkov. Na jedenácté etáži kamenolomu se zastavili k modlitbě a požehnání. A tehdy jedna z účastnic pronesla k dnes již bývalému generálnímu řediteli Povážských vápenek Ing. Bacíkovi: „Postavte na této hoře kříž.“ Tak se také stalo. Kříž i s podstavcem měří 12 metrů, požehnan byl 14. září 2013. Postupně zde přibývaly další objekty: památník sv. Jana Pavla II., památník sv. sestry Faustiny, kaple Božího milosrdenství, křížová cesta, socha Panny Marie...

Protože byla sobota a v lomu se nepracovalo, zařídil Ing. Bacík, že nás mohl vyvézt autobus až do areálu. Jízda po nebezpečné cestě byla místy dosti dobrodružná, a náš řidič Fanda ji zvládl bravurně. V 15 hodin jsme se společně s poutníky z východního Slovenska pomodlili „Korunku“. Otec Tomáš pak sloužil mši svatou za naše úmysly. Zatímco poutníci většinou vystupují k areálu z údolí po místy strmé cestě, my jsme to měli jednodušší - pěšky jsme šli jen z kopce. Při sestupu jsme se pomodlili křížovou cestu pozpátku - začali jsem vzkříšením Ježíše a skončili jeho odsouzením, ale na duchovní prožitek to nemělo vliv. Kdo by se o Butkově chtěl dozvědět více, zde je odkaz na webové stránky: <https://krizbutkov.sk>

Zatímco v sobotu jsme navštívili nejmladší slovenské poutní místo, v neděli to bylo to nejstarší - Skalka u Trenčína. Nejdříve jsme měli mši svatou v kostele hlavních patronů nitranské diecéze svatých Andreje-Svorady a Benedikta na tzv. Malé Skalce. Kostel je postaven na skále, ze které byl sv. Benedikt shozený do Váhu. Na nádvoří u kostela nás zaujala překrásná výzdoba, která tu zůstala od soboty po pouti floristů spojené s poděkováním za úrodu. Po mši svaté jsme přešli k tzv. Velké Skalce, což jsou pozůstatky benediktinského opatství. Historie poutního místa sahá až do 11. století a je spojena se životem svatých poustevníků Andreje-Svorady a Benedikta. Vše podstatné nám poutavě povyprávěla mladá průvodkyně.

Ze Skalky jsme přešli do Trenčína a navštívili tamní hrad. Opět jsme někteří vystoupali na věž a obdivovali krásný výhled, tentokrát na Trenčín a řeku Váh.

Na zpáteční cestě domů jsme měli kromě obědové zastávky ještě jednu zastávku neplánovanou, a to v dominikánském klášterním kostele Panny Marie Nanebevzaté v Uherském Brodě. U kostela už na nás čekal příbuzný našeho pana faráře P. Augustin Jiří Prokop, kterého si někteří farníci mohou pamatovat z adoračního dne naší farnosti před několika lety. Zdejší klášter využívají od roku 2019 mnišky dominikánky. Komunita neměla nikdy v Čechách vlastní budovu, po roce 1989 sestry využívaly klášter bratří dominikánů ve Znojmě. Protože v Uherském Brodě zůstal jen jeden bratr dominikán, byl klášter předán do užívání sestrám – prostory i areál kláštera lépe vyhovují jejich klauzurnímu způsobu života. Každou neděli v 17 hodin začínají v kostele zpívané nešpory a my jsme se jich tedy mohli zúčastnit. Takže naše pouť skončila nevšedním duchovním zážitkem.

Marie Šafaříková

Biřmování

Tak jako všechny akce a vše, co se dělo kolem nás, i přípravu na přijetí svátosti biřmování ovlivnila pandemie covid-19.

Celou přípravou nás provázela nejen o. Tomáš, ale také manželé Kánští. Zpětřením pro nás byly přednášky. Často do naší farnosti zavítal o. Petr Beneš, který svá povídání propojil s pobytem ve Francii a hodně čerpal inspiraci z knih. Velice zajímavá přednáška byla od o. Davida Petera Palušáka, který je nejen knězem, ale také psychologem. Myslíte si, že člověk, který nemá končetiny,

dokáže žít naplno? To byla jedna z jeho otázek, nad kterou jsme se měli zamyslet. Odpovědi byly různé, avšak správná odpověď byla jedna. Ano, může! O tom nás i přesvědčil. Ukázal nám fotografii Nicka Vujicice, který nemá končetiny, a přitom žije naplno. Sportuje, přednáší, a dokonce má i rodinu. Další přednášku si pro nás připravila paní Muchová, která s manželem připravuje snoubence na celý jejich společný život. Proto i přednáška pro nás byla o vztazích. Některé z nás silně zasáhla přednáška, která se týkala války na Ukrajině, již nám ze svého pohledu přiblížil o. Petr Petrovič Deket. Na přípravu k nám zavítala také Jarmilka Adamcová a Marta Dvořáková. Řekly nám něco o své přípravě na biřmování a také o DCŽM Mamre, protože jsme se tam s ostatními chystali na víkendový pobyt.

Ale teď už něco k samotnému biřmování. Byla sobota 8. října, kdy jsme přijali svátost křesťanské dospělosti. Tu nám udělil Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle. Po mši svaté jsme šli chvíli posedět na faru a popovídat si.

Celá příprava mi více otevřela oči a přiblížila mě k Pánu Bohu. Během tohoto času jsem poznala sílu modlitby a jsem vděčná za každou chvíli, kdy mohu poznávat Boží blízkost.

Nezbývá než popřát nejen nám biřmovancům, ale i všem ostatním, ať dokážeme čerpat z nekonečně velkého Božího milosrdenství.

Anička

Misijní jarmark

Jako každý rok nás čekal v říjnu misijní jarmark. V sobotu večer byla vigilie při svíčkách a za zpěvu písní. A pak, konečně nastala ta očekávaná neděle. Ráno jsme musely vstát dřív, abychom se připravily a stihly pomoci se závěrečnými přípravami. Na mši svatou se šlo průvodem, ve kterém za ministranty kráčely děti představující Asii, Ameriku, Austrálii a Oceánii, Afriku, Antarktidu a Evropu. Těsně před koncem mše jsme vyšly ven a zaujaly svá místa. U kostela stály stánky obtěžkány našimi výrobky, tam se postavila první část děvčat a ta druhá zamířila do kavárny. Lidé vycházející z kostela prvně nakoupili u stánků a pak se šli ohrát do kavárny a něco zakousnout. Vybrané peníze byly poslány na misie. Doufám, že se příští rok sejdem v plném počtu a tímto svým skutkem opět pomůžeme.

Klárka Horáková

10 měsíců v Bavorsku

Minulý školní rok byl pro mě velmi zvláštním rokem. Strávil jsem totiž těch deset měsíců v bavorském městečku Altötting v evangelizační škole Rejoice. Co jsem tam vlastně dělal? To se vám na následujících pár řádcích pokusím sdělit.

31. srpna 2021 jsem sbalil kufry a odjel jsem směr Würzburg, do města na samém severu Bavorska. Tam jsem strávil celé září, uče se německy. Bydlel jsem u jedné moc milé rodiny ve vesnici Gambach a zakusil jsem tam pravou bavorskou národu i pohostinnost. Za tento měsíc jsem se německy jakž takž naučil, i když bylo pořád co dohánět.

1. října však nadešel den, na který jsem se tak dlouho těšil a připravoval: po měsíčním Deutschkursu jsme se konečně přepravili do Altöttingu. Altötting leží na jihovýchodě Německa, nedaleko rakouských hranic u řeky Inn. Začalo nejkrásnějších devět měsíců v mém životě. Všichni jsme se sešli v domě, který se jmenuje Josefsburg, a tady se odehrávalo to nejdůležitější (jídlo, spánek, vyučování, mše svaté, adorace, volný čas, sledování filmů...). V ten den se nás tam sešlo deset lidí: Vítek z Česka, Sabrina a Maria z Německa, Domitille a Delphine z Francie, Lei z Číny (to jsou studenti), Martin z Německa (kněz s polskými kořeny, ředitel celé školy), Darren z Anglie (velký hudebník a učitel hudby, hudba byla totiž velmi důležitou součástí celého programu), Petra ze Slovinska (vychovatelka, něco jako naše mamka) a já.

S těmito devíti lidmi jsem prožil v Altöttingu devět měsíců. Měli jsme různá vyučování, například liturgii, misie, hudební teorii, střih videa, učení o Bibli, o ekumeně, Trojici, Božím plánu spásy, teologii těla a tak dále. Intelektuální formace byla jedním z pilířů školy. Náš den vypadal tak, že byla vždy příležitost jít na mši svatou a zhruba hodinu na adoraci. Mimoto byl čas právě na výuku, na jídlo a volnou zábavu. Takto to bylo, když jsme byli v Josefsburgu. Mnohokrát jsme ale trávili čas jinde.

Často jsme jeli do Mnichova na misii. Jedna skupina hrála v kostele při adoraci a druhá zvala na ulici lidi do kostela. Byli jsme také na misii v Anglii, v Yorkshiru. Naše cesty nás dovedly i do Paříže nebo na sever Německa, do města Münster. Tyto cesty byly dané tím, že mimo hudbu a kreativitu a formaci byla dalším pilířem evangelizace. K tomu to směřovalo, naučit se toho tolik, kolik to jenom jde o Kristu, abychom Ho byli pak schopni přinést do světa.

Nejkrásnějším, a zároveň nejtěžším pilířem byl komunitní život. S těmito devíti lidmi (a zvláště se šesti studenty) jsem byl každý den. Se studenty jsme společně jedli, účastnili se liturgie, trávili volný čas, prostě jsme byli spolu pořád, mimo spánek. Na začátku to bylo fakt těžké, naučit se tolerovat kulturní rozdíly a rozdíly temperamentů, ale postupem času se z nás všech stali sourozenci a naše vztahy jsou tak blízké, že o nich teď mluvím jako o druhé rodině. I přes všechny neshody a rozdíly jsme dokázali být jednotní.

Spiritualita je poslední z pěti pilířů programu Rejoice. Byl zde dán opravdu velký důraz na osobní rozvoj a rozvoj našeho vztahu s živým Bohem. Zažil jsem v této oblasti opravdu krásné okamžiky. Asi nejsilnějším z nich byl okamžik o velikonoční neděli. O Velikonocích se totiž v Altöttingu konalo velké mezinárodní setkání mládeže (tímto také zvu na další Velikonoce naše mladé). My, jakožto studenti Rejoice, jsme měli v průběhu tohoto setkání plné ruce práce a byl jsem z toho fakt vyčerpaný. Ale na Boží hod velikonoční byly přede mší svatou opravdu silné chvály. Já jsem byl v bazilice úplně vepředu a hrál jsem na trubku. A potom jsem v presbytáři uviděl sochu Vzkříšeného a začal jsem brečet. Ani nevím proč, byl to prostě obrovský vděk smíšený s obrovskou radostí. Těžko se něco takového popisuje.

To, co jsem si z této desetiměsíční zkušenosti odnesl, je obrovská radost a řekl bych i užší vztah s Bohem. Budu z toho čerpat celý život. Jsem moc vděčný za to,

že jsem tuto příležitost měl. Bylo to možné i díky vám všem. Díky! Chci vás na závěr povzbudit: nebojme se dělat velké kroky s Bohem a něco pro něj obětovat, dostaneme tisíckrát víc, než si jen dokážeme přát. Sám jsem to pocítil na vlastní kůži.

Tomáš Kánský

Humanitární pomoc pro Ukrajinu

„Tak to je rekord!“ konstatovali jsme s kamarádem Petrem, když jsme opouštěli celní prostor. Právě jsme minuli ceduli s názvem maďarské obce Tiszabecz na cestě k domovu. 40 minut! Tak rychle jsme snad nikdy ukrajinsko-maďarskou hranici nepřekročili.

Jaký paradox. Doposud jsme na Ukrajinu jezdili jedenkrát ročně, v létě.

Letos jsme tu už potřetí. A to ještě otec Petr byl v září u nás v Česku. Takže jsme se letos setkali už počtvrté. Může za to válka, která trvá už od února.

V zakarpatské oblasti sice lidem na hlavu bomby nepadají, ale válka je tu přítomná. A zdá se mi, že víc než tehdy v červnu při naší první cestě s humanitární pomocí.

Na benzínových stanicích sice už oproti červnu svítí ceny u všech druhů paliv, ale přibýlo vojáků na silnicích, kteří kontrolují projíždějící auta. Vzhledem k blízkosti hranic totiž panují obavy z diverzních akcí.

Ubylo billboardů podél cest, které mě zaujaly v červnu. První hlásá: „Sláva Ukrajině, smrt okupantům!“ Na dalším se objevuje holčička s textem: „Bože, ochraňuj Ukrajinu.“ A všiml jsem si ještě třetího s holubicí: „Sláva Bohu, že naše oči uviděly ráno nového dne.“

V budovách škol se v některých oknech objevily pytle s pískem svědčící o zřízení improvizovaného krytu pro žáky a učitele. Protože takový kryt nemá většinou dostatečnou kapacitu, probíhá výuka ve dvou skupinách, kdy se jedna učí prezenčně a druhá online. Střídají se po dnech. Poplachy jsou tu prakticky každý den.

Jeden jsme také zažili. To, když jsme byli v sobotu večer v kostele. Ale nevěděli jsme o něm, protože sirény jsme neslyšeli a upozornění na mobil chodí pouze místním. Dozvěděli jsme se to až po návratu od maminky otce Petra, kterou jsme jeli navštívit do Dubového.

Tentokrát jsme totiž naši cestu pojali spíš jako tradiční přátelskou návštěvu. Po domluvě s otcem Petrem jsme vezli převážně peníze. Zboží tam k dostání je, tak aspoň trochu podpoříme místní ekonomiku. Přibráli jsme jednu krabici léků, jednu krabici zdravotnických potřeb a trvanlivé potraviny, co se nám vešly do osobního auta.

Využili jsme volného pátku 28. října a časně ráno vyjeli z Brna. Cesta přes Maďarsko probíhala hladce a nezdržel nás tentokrát ani průjezd Budapeští. Na hranicích s Ukrajinou nás nejdříve trochu překvapil mladý maďarský celník, který nás nechtěl pustit dál bez jakési registrace. Nakonec se spokojil s dokumentem, kterým jsme byli vybaveni od blanenské Charity. Na ukrajinské straně zase celníci nemohli rozluštit identifikační číslo farnosti v Teresvě.

Nakonec se podařilo i to. Po hodině a půl celnických radostí jsme šťastně vstoupili na území země napadené Ruskem.

Směrem na Vinohradiv se opravoval most, takže jsme museli jet oklikou. Objízdná trasa nebyla ani tak dlouhá, jako rozbitá, což znamenalo na několika málo kilometrech notné zdržení. Do Teresvy jsme přijeli těsně před setměním. Hned nás zaujala změna u fary. Někdejší hospodářská část budovy zmizela a na jejím místě byly připravené výkopy pro základy nové stavby.

Otec Petr se v sobotu ráno chystal s dětmi z farnosti na biblickou olympiádu do Chustu. Prostě, válka neválka, život jde dál. To mě moc potěšilo. I tak lze bojovat proti agresi a snaze zlomit národ. Nesedět s rukama v klíně, bát se a naříkat, ale dle možností „normálně“ fungovat. Na olympiádě získali třetí místo. My jsme v sobotu ráno podle plánu odjeli do Dubového. Města ležícího v karpatských horách, toho času nádherně podzimně zbarvených, asi 30 km severně od Teresvy. Otec Petr odtamtud pochází a žije tam jeho maminka, mladší, školou povinné sestry, bratr s rodinou a příbuzní. Prožili jsme s nimi moc milé setkání s tradičně výborným pohoštěním. Bylo to povzbuzení pro obě strany.

V neděli ráno jsme se rozloučili, protože jsme chtěli stihnout mši svatou u otce Petra v Teresvě. Naštěstí se v noci měnil čas, takže jsme měli hodinu k dobru. Po mši svaté s krásnými východními zpěvy a modlitbou za všechny, kdo farnosti pomáhají, jsme dostali brzký oběd a pak se hned vydali na zpáteční cestu.

Objížďku kvůli opravě mostu jsme si tentokrát trochu prodloužili až k rumunské hranici, abychom se vyhnuli úseku rozbité silnice. Jak se ukázalo, rozhodli jsme se správně. Technický stav vozovky byl mnohem lepší. Menší zdržení tak představovalo jen to, že jsme museli v úseku cca 5 km obezřetně předjíždět nekonečnou kolonu kamionů čekajících před hraničním přechodem do Rumunska. Při loučení nás otec Petr s manželkou Viktorií žádal, abychom vyřídili velké poděkování a upřímné pozdravy vám všem, kteří jste je podpořili a myslíte na ně a celou Ukrajinu v modlitbě. Tak to činím tímto článkem.

Předali jsme mu obnos v hodnotě bezmála 180 000 Kč. Peníze budou použity na nákup potravin a potřeb pro uprchlíky, kteří stále zůstávají v jejich farnosti.

Díky všem, kdo se zapojili do sbírky, jsme v červnu vezli 2,3 t potravin, hygienických potřeb, drogerie a zdravotnického materiálu. Tehdy jsem si vůbec nedokázal představit, jak to bude všechno probíhat. Že se lidé zapojí a do sbírky přispějí, jsem si byl jistý. Ale neměl jsem vůbec představu, kolik věcí se sejde. Bude stačit jedno auto? Nakonec z toho byly dvě dodávky. A další podobný náklad jsme pak doručovali v červenci.

Naplňuje mě velkou vděčností štědrost a ochota všech, kdo se zapojili, modlitba tolika lidí i veškerá ochota, pomoc a solidarita. S každou korunou, každým balíčkem cukru, mouky nebo dětských plínek jsme tam vezli i kus konkrétního lidského srdce. Při každém setkání, které jsem s otcem Petrem absolvoval v září v našich farnostech, jsem vnímal podporu, zájem pomoci a účast. A to je obrovská síla.

Je to pro mě velkým svědectvím o tom, že Bůh nám žehná. A je velkou ctí a radostí naplňovat to, k čemu nás volá. Ať s Jeho pomocí tato válka brzy skončí.

Josef Kánský

Vzpomínka na Ladislava Tichého

Mons. prof. Ladislav Tichý, Th.D. se narodil 27. 3. 1948 v Olešnici. Kněžské svěcení přijal 30. 6. 1973 v Brně. Působil na Starém Brně a v Třebíči. Od roku 1980 učil na cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích, kde byl 12. 4. 1984 promován doktorem teologie. Od roku 1990 učil na teologické fakultě v Olomouci, kde byl v roce 1993 habilitován jako docent a v roce 2005 byl jmenován profesorem. V letech 1992-1997 byl děkanem Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. 5. 4. 2000 mu byl udělen titul Monsignor a v roce 2008 byl jmenován sídelním kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Václava v Olomouci. Zemřel 1. 3. 2022 v Olomouci a jeho tělesné ostatky

odpočívají na hřbitově v jeho milované Olešnici.

Tak tolik stručný životopis našeho velmi vzdělaného a neskutečně skromného rodáka. „Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví“ (Mt. 5,5), těmito slovy z Nového zákona uvedl otec biskup Pavel při pohřbu svou promluvu. Otec Ladislav byl tichý nejen příjmením, ale i v životě. My Olešničtí si ho vybavujeme především v souvislosti s poutí, kdy sem každoročně přijížděl a vypomáhal místnímu faráři. Dokud byl ještě v Litoměřicích, jezdil každé Vánoce a Velikonoce, později na pouť a světový den nemocných, kdy uděloval svátost nemocných. Mši svatou sloužil vždy velmi opravdově a usebraně, takže kdo ho znal jen z kostela, mohl nabýt dojmu, že to byl velmi vážný člověk.

My, kteří jsme ho znali i z různých setkání, víme, že uměl být velmi veselý. Měl o všechno zájem a obrovské znalosti snad všeho. Dalo se s ním bavit úplně o všem. Vždycky měl velkou radost, když jsme se potkali na nějaké akci, celý se rozzářil a řekl: „Jé, Olešňáci, vy jste tady taky?“

Před pár roky jsme se potkali na žehnání pomníku sv. Zdislavy v Křižanově. Když jsme odjížděli, předjeli jsme ho, jak šel pěšky na vlakové nádraží. Kdo zná Křižanov, tak ví, že nádraží je hodně daleko. Zastavili jsme mu, že ho svezeme, a já jsem se ho ptala, proč nejel s někým do Olomouce autem nebo někoho nepožádal, aby ho zavezl aspoň na to nádraží. Byla tam spousta kněží a dalších nejen z Brna, ale i z Olomouce. On se opravdově divil, proč by měl s někým jezdit, když mu jede z Křižanova do Olomouce vlak. A opravdově se divit jsem ho viděla ještě jednou. Kněží se na faře bavili o jednom knězi, který odešel z kněžské služby, a otec Ladislav se ptal, proč odešel. Jeden kněz mu na to odpověděl: „Prý ho kněžská služba nenaplňovala.“ Otec Ladislav zakroutil hlavou a říká: „Jak ho nemůže kněžská služba naplňovat, vždyť mohl každý den sloužit mši svatou.“

Naším největším poděkováním za jeho službu bude, když se zastavíme u jeho hrobu a v modlitbě na něj vzpomene.

Jarka Sobotková

Popleta

To jsme jednou zase chystali farní tábor. Celotáborová hra tentokrát byla pojata jako archeologická expedice do Kumránu. V rámci této hry měl být nalezen svitek. Na něm měl být fragment nějakého příběhu ze Starého zákona, se kterým děti měly „vědecky pracovat“. Příprava celotáborovky probíhala pod odborným vedením Kateřiny Čadkové. Na mě připadl úkol vybrat ten příběh: „... no prostě nějaký biblický příběh, během něhož se někdo zpočátku ne moc dobrý stane dobrým po Božím zásahu. A hlavně to děti nesmějí znát. Jsí jediný z vedoucích, který má děti. Ten příběh z Bible prostě vybereš a na dětech nenápadně vyzkoušíš, jestli jej náhodou neznají...“ Odnášel jsem si tehdy úkol z porady. Vybral jsem tedy pro jistotu příběhy hned dva a na dětech doma nenápadně ozkoušel. K mému zděšení děti příběhy znaly docela dobře. Dalšího mě už nic nenapadlo a jak se blížil termín příští porady, byl jsem z toho stále nervóznější. Jednoho krásného nedělního odpoledne vidím z okna, jak jde P. Ladislav Tichý kolem našeho domu ze hřbitova. To je ale příležitost. Hned vyrážím do domu na náměstí, kde P. Ladislav při svých návštěvách Olešnice pobývá. Sotva pozdravím, hned na P. Ladislava chrlím svoji prosbu na ten náš příběh i s jeho parametry a informací o tom, kudy cesta nevede. P. Ladislav se zamyslí a potom praví: „No, takových příběhů, které by splňovaly všechny vaše parametry, v Bibli moc nenajdeme, ale o jednom bych možná věděl. Máte tady Bibli?“ Hned vytahuji z igelitky ekumenické vydání Bible. P. Ladislav se dlouze a zkoumavě dívá na značně zuboženou, ze hřbetu vytrženou knihu. Evidentně se chystá něco komentovat, z čehož jsem trochu nervózní. „No, řekl bych, že tato kniha neleží někde zastrčená v knihovně, ale že se dost používá. To je dobře,“ praví diplomaticky pan děkan teologické fakulty a začne v knize listovat, přičemž si pro sebe tiše mrumlá: „To jsem blázen. Že by to nebyla Druhá Makabejská? Ale ne. První to být nemůže. Jak to, že to v té šestce není? Že by to byla devítka? Ale to je taky hloupost.“ A pak už se s úsměvem a nefalšovanou skromností obrací ke mně a říká: „Jsem já to ale popleta. Ona to je trojka. Představte si, že jsem si spletl trojku se šestkou...“ „No jistě, splést v neděli odpoledne třetí kapitolu 2. Mak. s šestou kapitolou. Taky bych chtěl být takový popleta,“ pomyslím si v duchu a hltám příběh o Heliodorovi ze třetí kapitoly 2. Mak., který jsem dosud neznal. Je to přesně to, co jsme potřebovali. Pan děkan ještě nahlas přemýšlí, jestli se opravdu v Kumránu našly i svitky z 2. Mak, přičemž probírá jednu jeskyni za druhou (ony jsou očíslované) s přibližným výčtem nálezu. To už ale nedokážu opakovat. Ani si nepamatuji, jestli se v Kumránu ty svitky z 2. Mak. opravdu našly. To však pro nás není podstatné. Hlavně, že přípravy na tábor mohou vesele pokračovat.

Mimochodem, ten tábor se tenkrát opravdu povedl.

Jenda Novotný

Přehled hospodaření ŘKF Olešnice a rok 2021

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni**

dne 4.4.2021 Dorota Hlaváčková
dne 25.4.2021 František Gracias
dne 2.5.2021 Natálie Kolářová
dne 12.6.2021 Karel Kahule
dne 26.6.2021 Maxmilián Kronek
dne 5.9.2021 Nathanael Macháč
dne 11.9.2021 Tomáš Kukla
dne 12.9.2021 James Richard Giel
dne 12.9.2021 Kenan Imamovič
dne 13.11.2021 Kamila Vrbasová
dne 27.11.2021 Rozálie Růzgarová

K prvnímu svatému přijímání přistoupili dne 13.6.2021

Kristýna Míchalová, Daniel Peša, Tomáš Plucek, Matyáš Popelka, Dominik Šabrnák, Veronika Škorpíková, Josef Štaud, Jan Šutera

Do stavu manželského vstoupili

dne 12.6.2021 Zdenka Pohanková a Marian Filip
dne 14.8.2021 Terezie Novotná a Petr Sojka

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

dne 7.4.2021 paní Annu Pokornou
dne 22.5.2021 pana Jindřicha Juránka
dne 9.7.2021 paní Marii Tomanovou
dne 15.7.2021 paní Květoslavu Schusterovou
dne 17.7.2021 pana Jiřího Bezdíčka
dne 17.7.2021 paní Ludmilu Benešovou
dne 24.7.2021 paní Martu Kolářovou
dne 25.9.2021 pana Viléma Loukotu
dne 4.10.2021 pana Pavla Kudu
dne 18.10.2021 pana Josefa Petrželku
dne 29.10.2021 paní Věru Motyčkovou
dne 6.11.2021 pana Jaroslava Kadlu
dne 8.11.2021 pana Františka Novotného
dne 10.11.2021 paní Emilii Bočkovou
dne 4.12.2021 paní Františku Vojtovou
dne 21.12.2021 paní Marii Bočkovou
dne 27.12.2021 paní Věrou Blažkovou
dne 29.12.2021 paní Marii Dufkovou

Přehled hospodaření ŘKF Olešnice a rok 2022

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni**

dne 26.2.2022 Klára Novotná
dne 20.3.2022 Adéla Mrázková
dne 22.5.2022 Amálie Brodecká
dne 28.5.2022 Oliver Holas
dne 18.6.2022 Justýna Maršálková
dne 4.9.2022 Martin Malach
dne 15.10.2022 Klára Soukalová
dne 15.10.2022 Petra Šafaříková
dne 20.11.2022 Pavel Višinka
dne 20.10.2022 Adrián Kozárek

Do stavu manželského vstoupili

dne 30.4.2022 Marie Adamcová a Róbert Semančík
dne 11.6.2022 Michaela Sedláčková a Jan Mareček
dne 2.7.2022 Anna Vojtová a Jan Vybíhal
dne 27.8.2022 Karolína Neumannová a Jan Devátý
dne 15.10.2022 Zuzana Šafaříková a Jan Šafařík

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

dne 24.1.2022 pana Vavřince Cvrkala
dne 5.3.2022 pana Ladislava Tichého
dne 11.3.2022 paní Boženu Krejčí
dne 12.3.2022 paní Marii Nykodýmovou
dne 2.4.2022 pana Josefa Musila
dne 11.4.2022 pana Leo Girgle
dne 7.5.2022 pana Josefa Honsnejmana
dne 13.5.2022 pana Josefa Krejčího
dne 4.6.2022 pana Josefa Procházku
dne 16.6.2021 paní Marii Kadlecovou
dne 30.6.2022 pana Aloise Synka
dne 29.7.2022 paní Helenu Petrželkovou
dne 20.8.2022 pana Jiřího Žáčka
dne 24.8.2022 paní Elišku Neumannovou
dne 5.10.2022 pana Pavla Lišku
dne 21.10.2022 paní Anežku Doskočilovou
dne 11.11.2022 pana Vítězslava Nedělu
dne 12.11.2022 paní Ludmilu Procházkovou
dne 3.12.2022 pana Stanislava Neubauera

K prvnímu svatému přijímání přistoupili dne 29.5.2022

Jiří Balcar, Terezie Horáčková, Marie Jílková, Prokop Krejčí, Matouš Merta, Adéla Nedomová, Magdalena Neumannová, Klára Sedláková

Svatost křesťanské dospělosti dne 8.10.2022 přijalo 25 biřmovanců

Daniela Doležalová, Adéla Jílková, Anna Jílková, Jana Kolářová, Kristýna Kovářová, Eva Nechutová, Františka Palínková, Petra Růžková, Kateřina Vojtová, Dalibor Doležal, Tomáš Halánek, Jiří Kadlec, Petr Knotek, Martin Kolář, Šimon Nechuta, Tomáš Nechuta, Václav Novotný, Jan Růžek, Petr Ryzí, Karel Smejkal, František Sobotka, Josef Šašinka, Martin Toman, Petr Višinka, Jiří Vojta

Pozvánky

Brzy z jara by se měla ve Křtěnově začít stavět zvonička. Křtěnov je jediná obec ve farnosti, která nemá a nikdy neměla kapličku ani zvoničku. Obec loni koupila dva domy ve velmi špatném stavu, zbourala je a upravila prostor pro vznik nové návsi, kde by měla kaplička stát. Budou zde umístěny sochy svatých Petra a Pavla od místního řezbáře a taky malý zvon, který ponese jejich jméno. Slavnostní žehnání nové zvoničky by se mělo uskutečnit, pokud dá Pán, v neděli 2. července 2023. Pozvánku píšu se značným předstihem, protože mnozí z vás si už plánují dovolenou na příští rok. Vše spojené se stavbou zajišťuje obec Křtěnov, ale moc věřících nás tam není, proto věřím, že nás farníci z Olešnice a ostatních obcí farnosti podpoří a přijdou do Křtěnova.

Jarka Sobotková

V dubnu příštího roku uplyne 70. let od soudního procesu se sedláky z okolí Olešnice. Veřejný soud se uskutečnil 17. - 19. 4. 1953 v olešnické sokolovně. Při této příležitosti město Olešnice ve spolupráci s farností Olešnice uspořádá ve dnech 15. - 16. 4. 2023 vzpomínkovou akci. V sobotu 15. 4. 2023 večer se v kině bude promítat rekonstrukce soudního procesu, který proběhl v roce 1953 v Olešnici. Toto „představení“ bylo nastudováno před pěti lety studenty právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze v rámci festivalu Mene tekel. V neděli ráno bude v olešnickém kostele sloužena mše svatá za oběti a strůjce olešnického procesu a po ní odejde průvod k Sokolovně, kde bude u pamětní desky položen věnec. Následně vzpomene na všechny na hřbitově. V sokolovně bude instalována výstava se kolektivizace v padesátých letech. V neděli 16. 5. 2023 odpoledne v 15 hodin začne přednáška a následná beseda s paní Marií Cholínskou (rozená Bočková z Crhova), která má v současné době asi největší znalosti o této době nejen na Olešnicku. V 16 hodin začne koncert skupiny Listověj, která zpívá zhudebněné básně Jana Zahradníčka. Už teď Vás všechny zveme alespoň na některý z uvedených programů a pokud by se chtěl někdo zapojit do příprav nebo i samotné realizace, ať se mně ozve.

Jarka Sobotková

SLOVO OTCE BISKUPA VOJTĚCHA K VÁNOCŮM

Milé sestry, milí bratři,

využívám této neděle, abych vás všechny pozdravil a popřál požeňnaně prožité adventní dny a stejně tak i požeňnaně prožité svátky narození našeho Pána Ježíše Krista.

Obojí předpokládá objevit a přijmout křesťanského ducha adventu a v návaznosti na to také Vánoce. Nejde o rozdělení něčeho *zbožného*, jako je duchovní život, a toho *bezbožného*, což jsou nákupy, úklid, pečení a další předsváteční záležitosti. Křesťanský duch právě naopak ovlivňuje moudré spojení obojího. Žijeme přece vnitřním životem vyvěrajícím z víry, která je posilována modlitbou, svátostmi a bohoslužbou, ale zároveň ve společenství svých rodin i ostatních lidí. Útěk z vnější reality a uzavření se v nějaké nepozemské zbožnosti, nebo naopak podcenění duchovního rozměru a splynutí s tím, co dělají všichni, je nejen jednostranností, ale i slepou uličkou, která nikdy nevede k tomu, co se líbí Bohu a kde je možné nacházet pokoj a radost.

Inspiraci k moudrému prožití času, který je před námi, slouží liturgie, duchovní obnovy, společná modlitba v rodinách, přijetí svátosti smíření, pozornost k blízkým nemocným a osamělým. A rovněž tak i kulturní programy, které přibližují a zpřítomňují poselství adventu a Vánoc, jako jsou adventní a vánoční koncerty, besídky či návštěvy betlémů.

Vánoce jsou dobou, kdy máme pochopit, prožít a oslavit, že Bůh je láskyplný a štědrý a že je nám blízko. Pokud věnujete čas a úsilí adventní duchovní přípravě, jistě se to projeví v hloubce prožití Vánoc. Inspiraci vám, vašim přátelům a známým mohou nabídnout i nově zřízené internetové stránky KrestanskeVanoce.cz.

Provázím vás všechny v modlitbě a žehnám vám.

Váš biskup Vojtěch

Fond PULS a my

A je to tady! Už stačí jen předběhnout Horní Štěpánov, Černovice a Benešov a budeme první v děkanství boskovickém v poměru počtu donátorů k návštěvníkům bohoslužeb.

Díky cílené agitaci a náborovému příspěvku „COVID“ a „ENERGIE“ má olešnická farnost 53 donátorů (26,1 % z celového počtu ekonomicky aktivních osob farnosti), a to velice štědrých. Do Fondu Puls za rok 2022 darovali celkem 114 800 Kč, tedy celou částku, kterou biskupství pro letošní rok naší farnosti stanovilo jako příspěvek do fondu. Lze tedy s trochou nadsázky říct, že to, co se vybere v kostele (kromě účelových sbírek), zůstává pro potřebu farnosti.

Všem, kdo přispívají, patří velký dík.

Magda Kintrová